

பூமணியின் அஞ்ஞாடி புதினத்தில் நாட்டுப்புற வழக்காறுகள்

மா. பாலமுருகன் அ. *, மூ. பாலசுப்பிரமணியன் அ

அ தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், சிதம்பரம்-608002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

A Folklore Litigation in the Novel Agnaadi by Poomani

M. Balamurugan a, *, M. Balasubramaniyan a

a Department of Tamil Studies & Research, Annamalai University, Annamalai Nagar-608002, Chidambaram, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
balasattur63@gmail.com

Received: 17-03-2022
Revised: 29-05-2022
Accepted: 06-06-2022
Published: 27-07-2022

ABSTRACT

Nadar is a term used to describe the primitive manner of life of the human race. People's daily routines and customs are considered to be customs. An ethnic civilization is thought to have developed when customs alter over time and transform into cultural symbols. Every race still retains elements of its traditional dialects even after civilization has advanced. Poomani is regarded as one of the regional authors. He allows the writing to take on its own qualities by combining the aroma of the soil with the free-flowing energies of life. Through the short story 'Aruppu', he was introduced to the world of Tamil short stories. Poomani has the ability to write about rural life and aspects of ethnic culture. He wrote a book titled "Agnaadi" in 2012 after researching the history of the residents of Kalingal hamlet in Kovilpatti district. The book won the Sahitya Akademi Award in the year 2014 for its inventive ethnographic history and narrative. The word Agngnaadi means 'mother'. It is a term used by certain ethnic groups. In that way, Poomani's Agnaadi which has recorded rural life has also recorded folk liturgies. This article examines the novel Agnaadi as a case of folklore litigation.

Keywords: Folklore, Boomani, Agngnadi, Orts, Mediciane

முன்னுரை

மனித இன நாகரிகத்திற்கு முந்தைய வாழ்வியல் முறைகளை நாட்டார் வழக்காற்றுக் காலமாகக் குறிப்பர். மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், வாழ்வியல் செயல்பாடுகளையும் வழக்காறுகள் உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளன. வழக்காறுகள் காலந்தோறும் மாற்றம் கொண்டு பண்பாட்டு அடையாளங்களாக உருப்பெரும் போது இனம் சார்ந்த நாகரிகமாகக் கூறப்படும். நாகரிகம் பண்பாடு வளர்ந்த நிலையிலும் கூட ஒவ்வொரு இனமும் எச்சமாகச் சில நாட்டுப்புற வழக்காறுகளைக் கொண்டிருக்கும். வாழ்விட அடிப்படையில் கிராமங்களில் இவ்வழக்காறுகள் மிகுதியாகக் காண முடியும். அந்தவகையில் கிராமிய வாழ்வியலைப் பதிவு செய்துள்ள பூமணியின் அஞ்ஞாடி புதினம், நாட்டுப்புற வழக்காறுகளைப் பதிவு செய்துள்ளது. அப்புதினம் விவரித்துள்ள வழக்காறுகளை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது (Bhakhavatsala Bharathi, 2011).

பூமணி கரிசல் வட்டார எழுத்தாளர்களின் ஒருவராக அறியப்படுகிறார். அவருடைய இயற்பெயர் பூ. மாணிக்கவாசகம். அறுப்பு என்னும் சிறுகதையின் வழித் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் நுழைந்தார். இன்றுமட்டும் 6 புதினங்களையும், 200-க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். கிராம வாழ்வியலையும் இனம் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் ஆராய்ந்து எழுதக் கூடியவராகப் இருந்து

வருகிறார் (Poomani, 2012). அவர் கோவில்பட்டி வட்டாரம் கலிங்கலூரணி என்னும் கிராமத்தைக் கதைக்களமாகக் கொண்டு அங்கு நடைபெற்ற மக்கள் வரலாற்றை ஆராய்ந்து அஞ்சாடி என்னும் புதினத்தை 2012 -ஆம் ஆண்டு படைத்துள்ளார். அப்புதினம் 1050 பக்கங்களைக் கொண்டது. புதினம் பேசும் இனவரைவியல் வரலாற்றையும் விவரிப்பையும் பாராட்டி இந்நூலுக்கு 2014-ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கப்பெற்றுள்ளது. அஞ்சாடி என்ற சொல்லுக்கு 'அம்மாடி' என்று பொருள்படும். இச்சொல் தாயைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். குறிப்பிட்ட இனமக்கள் விளிக்கும் சொல்லாக உள்ளது. அஞ்சாடி புதினம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற மதக்கலவரம் மற்றும் சாதிக் கலவரத்தின் வரலாற்றை மக்கள் வாழ்க்கையோடு விவரிக்கிறது.

வழக்காறுகள்

மக்களின் வாழ்வியல் வழக்காறுகளை நாட்டார் வழக்காறு என்பர். நாட்டார் வழக்காறு பலவாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாட்டார் வழக்காறுகளை, பழமரபுக்கதைகள், பழமொழிகள், நகைப்புகள், விடுகதைகள், இன்னிசை, உச்சாடனங்கள் (மந்திரங்கள்), வரவேற்புரைகள், விடைபெறும் பண்பாடுகள் என வகைப்படுத்தலாம். இவையல்லாமல் மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளான, ஆடைகள், உணவுகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், வழிப்பாட்டு முறைகள் அடங்கும் (Bhaktavatsala Bharathi, 2011). இங்ஙனம் நாட்டார் வழக்காற்றுக் கூறுகளை மக்கள் கொண்டிருப்பதையும் பின்பற்றுவதையும் தனது அஞ்சாடி நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார் (Poomani, 2012). கரிசல் நிலத்திற்கே உரிய கதைப்பாடல்கள், நாட்டார் உணவுமுறை, நாட்டார் நம்பிக்கைகள், நாட்டார் பாடல்கள், வசவுச் சொற்கள், நாட்டார் மருத்துவம், நாட்டார் விளையாட்டுகள், நாட்டார் இறுதிச்சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற பல நாட்டார் வழக்காற்றுக் கூறுகளைக் கதைப் போக்கில் விவரித்துள்ளார் (Lourdu, 2000; Dhananjeyan, 2006).

உணவு முறைகள்

அறிவியல் புரட்சியின் வாயிலாக வந்து சேர்ந்துவிட்ட உரங்கள் இல்லாத இயற்கை விவசாயம் முன்பு இருந்தது. மக்கள் இயற்கையான உணவுகளை உட்கொண்டனர். அக்காலக்கட்டத்தில் விளைப் பொருட்களான காய், கனி, பயிர், தினை போன்றவற்றை இயற்கையாகப் பயிர் செய்தனர். உணவு என்பதை காப்பியத்தில்,

“மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே”

என்று மணிமேகலை நூலில் காணமுடிகின்றது (Swaminatha Iyer, 2008).

இயற்கை விவசாயத்தில் விருப்பம் கொண்ட பூமணி தமது அஞ்சாடி புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். ஆண்டி பாத்திரத்தின் வழியே இயற்கை விவசாயம் குறித்து விவரித்துள்ளார். ஆண்டிக் குடும்பன் கம்மங்கஞ்சி, சோளக்கஞ்சி, கேப்பைக்கூழ் போன்றவற்றை உட்கொள்வதைத் தனது விவரிப்பில் ஆசிரியர் சுட்டியுள்ளார். அதனை,

“ஆண்டிக்குப் பலகஞ்சிக் கிறுக்கு இன்னும் போகவில்லை. கம்மங்கஞ்சி சோளக்கஞ்சி கேப்பைக்கூழ் மூணும் பருக்கையில்லாமல் கரைத்துத் திட்டமாக உப்புப் போட்டுக் கலக்கணும். கடித்துக்கொள்ள முறுகச்சுட்ட கருவாடு இருந்தால் ரொம்ப நல்லது. கலயத்தைக் காலியாக்கி”

என்னும் பகுதியின் வழி அறியலாம். நாட்டார் உணவுமுறை உடலுக்குப் பலம்தரக் கூடியது என்னும் கருத்தை இதன்வழி பூமணி முன்வைத்துள்ளார் (Poomani, 2012).

நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கை என்பது ஒரு உளவியல் சார்ந்த விடயமாகும். நம்பிக்கை என்பது ஒன்றின் மீது அல்லது ஒருவரின் மீது வைக்கும் மிகுந்தப் பற்றாகக் கருதப்படுகிறது. நம்பிக்கை என்பதை உண்மை

என நம்பும் நிலையில் நம்பிக்கை மனித மனங்களில் ஏற்படுகின்றது. அறிவிற்கு அப்பால் உளம் சார்ந்த வெளிபாடாகவே இருக்கிறது. “மனிதன் அச்சத்தின் காரணமாக இயற்கையின் தோற்றத்தினையும் செயல்பாடுகளையும் தனது வாழ்வோடு இணைத்து நோக்கிய நிலையில் தோற்றம் கொண்டன” எனக் கூறுகிறார் (Sakthivel, 2017). ஒருவர் பிறப்பு முதல் வாழும் தூழலுக்கு ஏற்றவாறு நம்பிக்கை பிறக்கின்றது. பூமணி புதினத்தில் ஆண்டி, கருப்பி இணையருக்கு 16 ஆண்டுகளாகக் குழந்தைகள் இல்லை. அவர்களின் குலதெய்வமான இருள்பசாமிக்கு ஆண்டு தோறும் வழிபாடு செய்யாமல் விட்டதால்தான் குழந்தை பாக்கியம் இல்லை என்று நம்பினார். வழிப்பாட்டின் வழி நேர்த்திகடன் செலுத்திய பின்னர் குழந்தை பிறக்கிறது. வழிபாடு நடத்தாமையால் அவர்களுக்குச் சோதனைகளைத் தந்ததாக நம்பினார். இந்நம்பிக்கையை, “வருசாவருசம் கும்புடாறது குத்தம், அதனால் தான் சாமி இம்புட்டு நாளா சோதனைக் குடுத்துருச்சு” எனப் பதிவு செய்துள்ளார் (Poomani, 2012). இதன்வழி குலதெய்வத்தை வழிபடாமல் இருந்தால் தனக்குத் துன்பம் ஏற்படும் என்று அவர்கள் இறைவன் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைத் தெரிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

ஊரில் விநாயகர் சிலை இல்லாதவர்கள் பக்கத்தூரில் உள்ள விநாயகர் சிலையை யாருக்கும் தெரியாமல் கொண்டு வந்து வழிபட்டால் ஊருக்கும் மக்களுக்கும் செல்வச் செழிப்போடு வளர்ச்சியடைவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை,

“அசலூருல துகவான்று உக்காந்துட்டுந்த புள்ளையாரக் களவாண்டு ராவோட ராவாச் சொமந்துட்டு வந்து கெணத்துக்குள்ள போட்டு வச்சிருக்காளாம்” என்ற கதையாடல் வழி ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Poomani, 2012). இதன்வழி விநாயகர் சிலை இருந்தயிடத்தை விட சென்ற இடத்தில் ஊர்மக்களும், ஊருக்கும் நல்ல செல்வத்தைத் தருவதாக அம்மக்கள் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதைத் தெரிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

மனிதர்களின் வாழ்வியல் தேவைகளில் ஒன்றாக உணவு விளங்குகிறது. அதுவும் மாமிசம் என்றால் பெரும்பாலும் அனைத்து மக்களுக்கும் விரும்பக்கூடிய உணவாக இருக்கிறது. மாமிச உணவுகளை வெளியூருக்குக் கொண்டு செல்கையில் காத்துக் கருப்பு அண்டுமென்று இன்றும் மக்கள் நம்புகின்றனர். ஆகையால், மாமிசம் கொண்டு செல்லும் போது கரி, ஆவாரங்கொழை, வேப்பிலை, போட்டு எடுத்துச் சொல்வதை தனது புதினத்தில் பூமணி பதிவு செய்துள்ளார். அதனை,

“சாமிவுகளுக்கு அடுப்புக் கரித்துண்டு ஆவாரங்கொழையும் குடுத்துவுடுங்கடா கொட்டானுக்குள்ள போட்டுக்கிட்டா காத்துக் கருப்பு கிட்ட அண்டாது” என்ற பகுதியால் அறிய முடிகின்றது (Poomani, 2012). இதன்வழி காத்துக் கருப்பை (பேய்) குறித்த நம்பிக்கையும், அவைகளை விரட்டும் வழிமுறைகளையும் நம்பிக்கைகளாக மக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

நாட்டார் பாடல்கள் மிகவும் எளிமையானவை. உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லுபவை. இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்க்கை நடத்தும் கிராமிய மக்களின் உணர்ச்சிகளை அப்படியே வெளிப்படுத்துபவை. நாட்டார் பாடல்கள் படிப்பறியாத பாமர மக்கள் பாடும் பாடலாகும் (Lourdu, 2000). இந்நாவலில் அம்மக்கள் தொழில் செய்யும் போது வேலைப் பளுத் தெரியாமல் இருப்பதற்குப் பாடுகின்றனர். சலவைத் தொழிலாளியாக வரும் மருதன் தெம்மாங்கு பாட்டுப் பாடும் இயல்புடையவன். வெளுப்புத் துறையிலிருந்து மருதனின் பாட்டு ஈரக்காற்றில் பாடல்கள் பரவி வருவதைப் பூமணி அஞ்சாடி புதினத்தில்,

“கம்மங்கஞ்சி குடிச்சக்கோ

காரமொளகா கடிச்சக்கோ

கொமரிப் பொண்ணப் புடிச்சக்கோ

குளுரக்கொஞ்சம் கொறச்சக்கோ”

(Poomani, 2012)

எனப் பதிவாகியுள்ளது. மேலும்,
 “கரையோரம் தொணறயிருக்கு
 தொறையோர் தொணறயிருக்கு
 இருபேரும் துணிவெளுத்து
 எதமாகக் காயவச்சு
 மரந்தேடிப் பசியாறி
 மனம்போலக் கதபேசி
 தரமேல தலசாயும்
 தலகாணி கையாகும்”

எனவும் பாடிவதாகப் குறிப்பிடுகிறார் (Poomani, 2012). தொழில் செய்யும் போது மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ள எண்ணங்களைப் பிரதிப்பலிக்கும் களமாகத் தெம்மாங்கள் பாடல்கள் உள்ளதை இதனால் உணரலாம்.

ஒருவருக்குத் துன்பம் வரும் வேளையில் அவர் உள்ளத்தில் எழுகின்ற துன்ப உணர்வு ஒப்பாரி பாடலாக வெளிப்படுகிறது. வெளுப்புத்துறையைச் சேர்ந்த ஆனந்தியும் அவள் பேத்தியும் விளையாடும் போது, ஆனந்தி தோற்று விடுகிறாள். அத்துன்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் ஆனந்தி ஒப்பாரி வைப்பதை,

“நாசமத்த கொக்கால - நான்
 மோசம்போயி நிக்கிறனே - எனக்கு
 வெள்ள ஒண்ணு குடுக்கலயே - நீ
 வெளங்கமாட்ட தொலங்கமாட்ட
 கொள்ளையில் போயிருவ”

எனப் பாடுவதாகப் புதினத்தில் காண முடிகின்றது (Poomani, 2012). மேலும், ஆனந்தியும் மாடத்தியும் வெள்ளக்கொக்கு விளையாடுகிற போதும், ஆனந்தி தோற்றுவிடுகிறாள். அப்போது விரலை நொடித்துக் கொக்கு மேல் இருக்கும் கோவத்தை ஒப்பாரி வைத்து தீர்த்துக் கொள்கிறாள்.

விளையாட்டுகள்

சிறுவர்கள் முதல் பெரியோர்கள் வரை விளையாட்டுத் தனியாகவோ, குழுவாகவோ விளையாடக்கூடியவை. கிராமப்புற மக்கள் பெரும்பாலும் குழு விளையாட்டில் ஈடுபடுவது உண்டு. “விளையாட்டை மனமகிழ்ச்சியுட்டும் செயல் என்பர். அவ்விளையாட்டு பொழுது போக்காக மட்டுமன்றி உடல் நலம் மனநலம் பேணுவதாகவும் உள்ளது. விளையாட்டில் உடல் செயல்களின்றி உள்ளச் செயல்களும் இடம் பெறுகின்றன” என்று கூறுகிறார் (Sakthivel, 2017). பச்சை குதிரை விளையாட்டு உற்சாகத்தையும், மகிழ்ச்சியும் உண்டாகக் கூடியதாகும் அவ்விளையாட்டை, “பச்சைக்குதிரை விளையாடினால் குதித்துக் குதித்து அவன் முதுகில் ஏறிச் சவாரி வைப்பது” எனப் பதிவு செய்துள்ளார் (Poomani, 2012). இந்த விளையாட்டுச் சிறுவர் விளையாட்டு வாலிபர்களும் ஒத்த பருவத்தினரோடு இதனை விளையாடுவது உண்டு. பெரும்பாலும் இவ்விளையாட்டு நிலா வெளிச்சத்தில் நடைபெறும்.

தட்டாங்கல் ஆட்டம் உருண்டையான சிறு கூழாங்கற்களைக் கொண்டு குறிப்பாகப் பெண்கள், சிறுமியர்கள் விளையாடும் விளையாட்டு இது பாண்டிக்கல் என்றும் அழைக்கப்படும். சங்க காலத்தில் இதன் பெயர் ‘தெற்றி’ என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டை, “இனியொரு பக்கம் தட்டாங்கல்லு வெளையாட்டு நடக்குது” எனப் பேசியுள்ளார் (Poomani, 2012). பெண்கள் வட்டமாக

அமர்ந்து கொண்டு விளையாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும் ஒவ்வொரு விதமான கல் எண்ணிக்கைகளைக் கொண்டும் விளையாடப்படுகின்றன.

ஆண்கள் தன் வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆட்டங்களில் சடுகுடு அடங்கம் இவ் விளையாட்டில் ஆண்கள் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுவர். விளையாடில் பாடிச் செல்லும் போது பாடல் பாடுவதை,

“பலிஞ் சடுகுடு சடுகுடு... குடுகுடு...

வெள்ளிப் பெரம்பெடுத்து

வெளையாட வாறாண்டா

தங்கப் பெரம்பெடுத்து

தாலிகெட்ட வாராண்டா”

எனப் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார் (Poomani, 2012). ஆண்கள் பகல், இரவு நேரம் என்று பார்க்காமல் தன் வீரத்தை அடக்க யாருமில்லை எண்ணத்துடன் கபடி விளையாடுவதையும், விளையாட்டில் மாமன் மச்சான் என்று பிரித்து இன்றளவும் நடைப்பெற்ற செய்தியைப் புதினத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது.

மருத்துவம்

ஒவ்வொரு மனித சமுதாயமும் தனக்கென ஒரு மருத்துவ அமைப்பு முறையைக் கொண்டுள்ளது. அதனை சமூக நிறுவனம் என்றே கூறலாம். நோயும் மருத்துவமும் மனித இனப்பண்பாட்டு வரலாற்றில் பிரிக்க முடியாததாகும். நாட்டுப்புற மக்கள் கையாளும் மருத்துவ முறைகளை நாட்டுப்புற மருத்துவம் என்பர்.

“கை வைத்தியம், நாட்டு வைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம், மூலிகை மருத்துவம், வீட்டு வைத்தியம், பரம்பரை வைத்தியம், பச்சிலை வைத்தியம், இயற்கை வைத்தியம்” என்றெல்லாம் சக்திவேல் குறிப்பிடுகிறார் (Sakthivel, 2017).

மருத்துவம் செய்து வரும் பாட்டியிடம் வேலம்மாள் முறையாக மருத்துவம் கற்றுக்கொள்கிறாள். ஊரில் பேறுகாலம் முதல் பச்சிலை குழந்தைகளுக்கு எந்ததொருப் பிரச்சனை என்றாலும் மருத்துவச்சி வேலம்மாளைத் தேடி வந்து மருத்துவம் பார்ப்பதை, “அவள் குழந்தைகளுக்கு நிறைய பக்கவஞ்செய்வாள் அவர்கள் சுக்குப் பாலையும் பெங்காயத்தையும் குடிக்கும்போது போடும் அறலலேயே வயிற்றுப் பொருமல் குறைந்து விடும்” என்பதிலிருந்து சுக்கு, பெருங்காயம், தாய்பால், வயிற்றுப் பொருமலுக்கு நல்ல நாட்டு மருந்தாகப் பயன்படுகின்றதைத் தெரிந்துக்கொள்ள முடிகின்றது (Poomani, 2012).

பெண்களுக்குப் பேறுகாலம் மறுப்பிறப்புப் போன்றது என்பர். பேறுகாலத்தின் பேணுதல் பணிகளைப் பண்டுவம் என்று குறிப்பிடுவர். குழந்தை உண்டாகிய பெண்களை மற்றவர்கள் பாதுகாப்புடன் பார்த்துக் கொள்ளவர். நாட்டார் வழக்கில் பேறுகாலத்திற்கான மருத்துவமுறைகள் இன்று நடைமுறையில் இருப்பதை நோக்கலாம் (Lourdu, 2000). அங்ஙனம் பேறுகால கை வைத்தியங்கள் பலவற்றை அஞ்ஞாடி புதினம் பதிவு செய்துள்ளது. பேறுகாலத்தில் பெண்கள் உடல் சூட்டைத் தணிக்க விளக்கெண்ணெய் பயன்படுத்துவதை,

“அடியே வகுத்துக்குள்ள புள்ள திரும்புன மாதிரி தெரியிது கொஞ்ச நாளைக்குள்ள பெறந்துருமோ. அஞ்ஞாவுகளுக்கு நாளைக்கே பெறந்தாலும் சந்தோசம்தான். அனந்தி அடிக்கடி விளக்கெண்ணெய் தடவி வயிற்றை இளக்கி கூடியக் குமிய வைத்தாள். கால் வீக்கத்தைக் குறைத்தாள்” (Poomani, 2012).

என்னும் பகுதியால் பதிவு செய்துள்ளது. கிராமப்புற பெண்களுக்குப் பேறுகாலத்தின் போது கை, கால் வீக்கம், வயிற்றறைத் தடவி இளக்கி குமிய வைப்பது, உடல் சூட்டைத் தணிக்கும் மருந்தாக விளக்கெண்ணெய் பயன்படுவதை இதனால் தெரிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது.

இறுதிச் சடங்கு

இறந்துப்பட்ட மனிதர்களுக்குச் செய்யும் மரியாதையாக இறுதிச் சடங்கு அமைந்துள்ளது. சடங்கு அடிப்படையிலும் தத்துவ நிலையிலும் இறுதிச் சடங்கு குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. கலிங்கல் ஊருக்கே மூப்பான மனிதன் ஆண்டிக் குடும்பன். நல்லது கெட்டது என்று எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் முன்நின்று நடத்துவார். ஆண்டி வயது மூப்பின் காரணமாக உறக்கத்திலேயே உயிர் விடுகிறார். ஆண்டிக்கு அக்கிராமத்தின் நாட்டார் முறையில் இறுதிச் சடங்கை ஏற்பாடு செய்கின்றனர். அச்சடங்கு ஊர்த் திருவிழாப் போல நடக்கிறது. மூத்தவர் இறப்பைக் கிராமத்தார் கல்யாணம் என்று கொண்டாடுவர். வீட்டிற்கு முன்னால் கவுத்திபந்தல், கத்தாழம்பட்டி பகடை கொட்டு எனச் சாவு வீடு அமர்களப்பட்டது. ஊர்த்தலைவர் உறவினர்களுக்கு இழவு சொல்ல சில பேரை அனுப்பினார். ஏற்பாடுகள் மளமளவென்று நடந்தன. நான்கு பேர் குழிவெட்டப் போனார்கள். வாகை மரத்திலிருந்து பச்சைக்கம்பு வெட்டி இளைஞர்கள் விளையாடத் தயாராக இருந்தார்கள். மருதன் வழிக் காட்டலில் தேர் கட்டுதல் நடைபெற்றது (Lourdu, 2000). ஊரில் யாருக்குமில்லாத வகையில் 7 முகம் கொண்ட தேர் அரண்மனையாகக் கட்டப்பட்டது. இத்தேர் குறித்து,

“அஞ்சாடி இது தேரா அரமனையா”

“ரெங்குரெங்கா வச்சக் கெட்டியிருக்கானே”

“ஊரு மொளச்ச நாளையிலருந்து ஆருக்கும் ஏழு மொகத்

தேரு கெட்ன தில்லையாம்”

“ஆண்டிக் குடும்பனுக்குக் குடுத்துபச்சிருக்கு”

“கோயிலுக்குள்ளிருக்கும் தெய்வமாக ஆண்டி தேருக்குள்

கைப்பெருவிரல் ரெண்டும் மேலே கட்டித் தொங்க

தோரணையாக உட்கார்ந்திருந்தான்”

என்று விளக்கிறார். கிராமங்களில் இறுதிச்சடங்கு திருவிழாப் போல நடைபெறுவதை அதுதொடர்பான நிகழ்வுகளைப் புதினத்தில் விரிவாக பேசியுள்ளார் (Poomani, 2012).

முடிவுரை

கரிசல் எழுத்தாளராக அறிப்படும் பூமணி இனவரையில் அடிப்படையில் இலக்கியம் படைக்கக் கூடியவர். அவர் குறிப்பிட்ட சமூக நடைமுறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் வழக்காறுகளாகப் புதினங்களில் விவரிப்பார். அஞ்ஞாடி புதினத்தில் நாட்டுப்புற வழக்காறுகள் பலவற்றை கற்பனையில்லாமல் இயல்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். கிராமங்களில் மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளைப் பாத்திரங்களின் வழியே பேசியுள்ளார். கிராமக் கலைகள், சடங்குகள், உணவு முறைகள் என்று கதைப் போக்கிற்குத்தக்க வழக்காறுகள் பேசப்பட்டுள்ளன. இவ்வழக்காறுகள் அம்மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் அறிந்து கொள்ளுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளன.

References

Bhakthavatsala Bharathi, S., (2011) Panpaattu Manudaviyal, Meiyappan Pathipagam, Chennai, India.

Dhananjeyan, A., (2006) Vilimbunilai Makkal Vazhakkaarugal, Vallinanam Pathippagam, Chennai, India.

Lourdu, D., (2000) Naataar Vzhakatrial Sila Adipadaigal, Naataar Vzhakatrial aaivu maiyam, Palaiyangkottai, India.

Poomani, (2012) Agngnaadi, Kriya Pathippagam, Chennai, India.

Sakthivel, S., (2017) Naattuppura eyal aaivu, Manivasagar publications, Chennai, India.

Swaminatha Iyer, U.V., (2008) Manimegalai, U Ve Sa Noolaga nilayam, Chennai, Tamil Nadu, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License